

Prolog

Dnes nás nezklameš, Sero.“ Slova se ozvala ze stínů v místnosti. „Nezklameš Lasanii.“
„Ne.“ Sepjala jsem ruce, abych zarazila jejich neustálé chvění, a zhluboka jsem se nadechla. Pak jsem dech zatajila a zahleděla se na svůj obraz v zrcadle opřeném o stěnu. Neměla jsem k nervozitě důvod. Pomalu jsem vydechla. „Nezklam vás.“

Znovu jsem se zhluboka a pomalu nadechla. Osobu, která mi oplácela pohled ze zrcadla, jsem sotva poznávala. I v matném, mihotavém světle četných svícňů rozestavěných v malé místnosti jsem viděla, že mám natolik zrůžovělou pleť, až téměř nejsou rozeznatelné pihy na lících a nose. Někdo by můj ruměncokomentoval slovy, že celá zářím, ale oči mi žhnuly příliš horečnatě.

Jelikož mi stále prudce bušilo srdce, znovu jsem zatajila dech, přesně jak mě sir Holand učil pro případy, kdy mám pocit, že nemůžu dýchat – že nemůžu ovlivnit, co se kolem mě děje a co se dotýká přímo mě. *Nadechuj se, pomalu a pravidelně. Zataj dech, dokud neucítíš, jak se ti zpomaluje tep. Pak vydechni a chvíli počkej před dalším nádechem.*

Nefungovalo to jako normálně.

Vlasy mi rozčesávali, dokud mě nezačala bolet kůže na hlavě. Ještě teď mě štípala. Světle plavé kadeře jsem měla vyčesané z čela a přichycené sponkami, aby mi záplava loken splývala na záda. I kůži na hrdle

a ramenou jsem měla zrůžovělou – patrně z té provoněné koupele, do níž jsem se byla nucena na několik hodin ponořit. Možná proto se mi tak těžce dýchalo. Voda byla přesycena vonnými oleji, až jsem se bála, že jsem teď cítit, jako kdybych se topila v jasmínu a sladkém anýzu.

Stála jsem zcela nehybně a pomalu, zhluboka jsem dýchala. Po koupeli mě zkrášlili, jak to jen šlo. Vyrhali mi chloupky, navoskovali mě na nejrůznějších místech a jen balzám, kterým mi potřeli nohy, paže a snad všude mezi tím, zmírňoval nepříjemné štípání. Znovu jsem zatajila dech a odolala pokušení sjet pohledem pod svůj obličej. Věděla jsem, co bych viděla – v podstatě skoro všechno.

Šaty – pokud se tak daly nazvat – byly z čistého šifonu a téměř z ničeho jiného. Rukávy měřily jen pár centimetrů, zato slonovinová látka, jež mi volně obalovala tělo, byla tak dlouhá, že splývala až na zem. Nenáviděla jsem ty šaty, koupel i následné přípravy, ačkoliv jsem chápala jejich důvod.

Potřebovala jsem vypadat lákavě a svůdně.

Přiblížilo se zasevelení sukní a já jsem pomalu vydechla. V zrcadle se objevil matčin obličej. Vůbec jsme si nebyly podobné. Byla jsem po otci. Věděla jsem to, protože jsem si prohlížela jeden z jeho dochovaných portrétů dost často, abych si zapamatovala, že i on měl pihy a jeho čelist vypadala právě tak umíněně jako moje. Zdědila jsem po něm i oči – nejen barvu, ale nepatrný sklon vnějších koutků. Díky tomu portrétu, schovanému v matčiných soukromých komnatách, jsem věděla, jak vypadal.

Matčiny tmavě hnědé oči se v zrcadle nakrátko střetly s mýma. Obešla mě. Ve svitu svíček jí na hlavě zářila koruna ze zlatých listů. Prohlížela si mě, zkoumala, jestli nenajde neposlušný vlas nebo chloupek na místě, kde nemá co dělat, jestli neobjeví nějaký nedostatek či znamení, že nejsem dokonalá nevěsta.

Cena, příslibená dvě stě let před mým narozením.

Hrdlo mi vyschlo ještě víc, ale neodvažovala jsem se požádat o vodu. Na rty mi nanесли růžovou barvu, díky níž vypadaly vlhce a čerstvě. Kdybych ji rozmazala, matku by to nepotěšilo.

Dívala jsem se jí do tváře, zatímco mi upravovala rukávy šatů. Jemné vrásky v koutcích jejích očí mi připadaly hlubší než včera. Napětí jí vybělelo kůži kolem rtů. Z jejího obličejce se jako obvykle nedalo nic vyčíst a já si ani nebyla jistá, co v něm hledám. Smutek? Ulehčení? Lásku? Při zacinkání zlatých řetízků se mi srdce rozbušilo ještě víc.

Zahlédla jsem bílý závoj, který jí někdo podal – přivolal mi vzpomínky na bílého vlka, jehož jsem viděla u jezera před mnoha lety, když jsem sbírala kameny z nějakého absurdního důvodu, který už jsem si nevybavovala. Podle toho, jak byl veliký, se patrně jednalo o jednoho ze vzácných kijouských vlků, kteří se někdy toulali po Temné jilmině kolem hradu Wayfair. Tehdy jsem se zadívala tomu zvířeti do očí – bála jsem se, že mě rozsápe. Jediné, co však vlk udělal, než zase odběhl, bylo, že vrhl pohled na hromádku kamenů v mém náručí, jako kdybych byla nějaké hloupé dítě.

Matka mi přehodila závoj Vyvolené přes hlavu. Tenká látka mě pohladila na ramenou, a když se usadila, bylo vidět jen moje rty a bradu. Sotva jsem přes ni viděla, když mi matka položila na hlavu řetízky, aby držely závoj na místě. Tenhle závoj nebyl zdaleka tak hustý jako ten, který jsem nosila v přítomnosti kohokoliv kromě nejbližších příbuzných a sira Holanda, a nezakrýval mi celý obličej.

„Možná nejsi Vyvolená, ale narodila ses do téhle říše, zahalená do závoje prvotních. Jsi Panna, jak sudičky slíbily. A opustíš tuhle říši dotčená životem i smrtí,“ řekla mi kdysi stará chůva Odetta.

Opět jsem ale vypadala jako Vyvolená – jedna ze třetích dcer a synů narozených v závoji, určených ke službě prvotnímu bohu života na jeho dvoře. Celý život mě zakrýval závoj, a ačkoliv se mnou v mnoha ohledech ostatní zacházeli jako s většinou Vyvolených, zároveň jsem byla Panna. Úloha Vyvolených po Povznesení představovala nejvyšší poctu, jaké se může dočkat smrtelník v jakémkoliv království. V přípravě na noc Rituálu, kdy budou povzneseni a vstoupí do říše Iliseum, aby sloužili prvotním a bohům, probíhaly oslavy po celé zemi. To, k čemu jsem byla určena já, bylo nepečlivěji strážené tajemství v celé Lasanii. Nikdo